

Bu Ayrılık Zamansız Gelmişti

— ozgur-havuz · 22 Ocak 2010

'Aşk'ını dizlerinde uyutan bir kadın'ın söylediği,
Son paragrafta geçiyor adım...'

Gidenin ardından ağladığım kadar,
sevemedim geleni
Neydi beni sana derinden bağlayan...
Aşk dolu kelimelerim seni geri getirmeye yetmedi,
Ki hala sana yazıyorum her şiiri...
Yüreğim sana bir beden fazla gelmişti,
Aşk kokmuyordu artık sözlerin
ve ellerin aşkla dokunmuyordu

Yetim bir çocuğun acılarını taşıyorum üstümde,
Üzerime almadığım daha kaç acı kalmıştı senden geriye
Seni kaybettiğim gibi
Kayıp bir kentte aklımı kaybediyorum,
Yüreğimi senin kadar kimse sahiplenmemişti,
Ve kimse senin kadar acıtamamıştı,
Acının en büyüğü bu olsa gerek...

Doğan güneşin ısıttığı tenimde özlüyorum seni...
Sen sustukça gece daha hızlı çöküyor üstüme,
Daha yalnız oluyorum,
Daha çok üşüyorum
binlerce kez ölüyorum

Gitme dersem kalır mısın ?
Kalmayacağını bile bile sana gitme/sen diyorum...

Soğuk bir vagonun camından el sallıyordum sana,
Bir kent uzağına giderken...
Ayrılık değildi bu,
Bir günlük bin özlem birikmişti dudaklarıma...
Ya şimdi,
Özlemekten daha da öte bir şey mi,

Aylarca yüreğimde yankılanan...
Yüzünün benli yarısında ölü bir şairi yaşatıyorsun,
Diğer yarısında kendini arıyorsun,
Kırık bir ayna'nın ardında...
Sessizliğin iz sürdüğü bir tepenin ardında buluyoruz birbirimizi,
İki yabancıyız,
Göz göze geliyoruz,
Susuyoruz,
Kelimeler arası bir yolculuk geçiriyorum,
Kurduğum cümleler adını sayıklıyor...
Ve sonra,
Siyah saçlı bir kadın düşüyor yoluma,
Omuzlarından dökülen saçlarının kıvrımında buluyorum kendimi,
Ve gecenin bir yarısında boş bir yatakta gördüğüm rüyadan uyanıyorum,
Kan ter,
Kir pas içinde...

Hangi şair ayaklarının dibine çöküp,
Sana yalvarmıştı...
Ben şair değilim,
Fakat senin için ölebilir(d)im...

Şarkılar hep hüznü çalıyor,
Sanırım kapılarım hiçbir zaman çalınmayacak,
Ya da gelen sen olmayacaksın...
Oysa umutlarımı sana yatırıp,
Kayan her yıldızdan seni istemişim..
Haddimi mi aştım,
Çok mu şey bekliyordum...
Kelimelerin beni öldürdüğü bir şiirde,
Her yanıma sen yazılıydı...
Çocuk gibi sek sek oynamak istiyordum,
Her düştüğüm de dizim kanamalıydı,
Yüreğim değil...

Kader dedikleri böyle bir şeydi işte,
Kaybetmek tüm sevdiklerini,
Ve saatlerce,
Hatta günlerce ölümü düşünmek,

ölmemeliyim...

Bir durak ötende bekledim seni hep,
Oysa sen,
Başka bir kentten el sallıyordun,
Hüznü giymiş yalnızlığıma...

Bu ayrılık zamansız gelmişti bize,
Henüz papatyalardan fal tutmamıştık,
Birbirimizin gözlerinde yeni doğmuş bir kız çocuğunu büyütmemiştik,
Çok şey vardı yarım kalan...
Şimdi ise herşey yalan.

Kent yine hüznün yağmuruyla ıslatıyor saçlarımı,
Suskunluk dudaklarıma mühürlenmiş,
Sen diyorum konuşamıyorum...
Oysa seni sevmek,
Böyle bir şeydi,
Sustukça yüreğimde büyüyen...
Ben senden birkaç kent uzağına gidecektim,
Ve sonra tekrar gelecektim,
Ve yine gidecektim...
Sen ardımdan düşen gözyaşlarıyla beni uğurlayacaktın her defasında,
Ben senden ayrılırken hüznü bir buse konduracaktım dudaklarına...
Olmadı...
Ayrılık ilk gidişim de gelmişti...
Hemde uzun soluklu bir ayrılık...
Şimdi bu kentte soluksuz nefeslerle yaşıyorum,
Sen kadar yalnızlığıma sarılıyorum,

Karadenizin hırcın dalgaları vurmuş gibi bulanıyor aklım,
İçimden kıyıları çekiliyor,
Şimdi sahile vuran denizyıldızları gibisin sen,
Tekrar atsam denize,yaşar mısın ?
Bilmiyorum...

'Aşk, içimi yakıyor...'